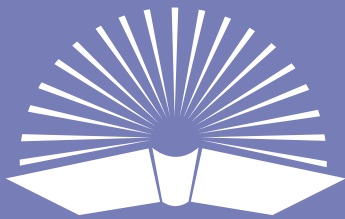

myShliach
מהלכה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
וישב

myshliach.net

וישב

לקו"ש חלק א' ע' 67 ואילך
מתורגם ללה"ק

רק "לברר" ולהעלות את ניצוצות הקדושה הנמצאים בדברים גשמיים. ומה מטרת פעולה זו? – "אביו", בשביל אביו שבשמים. "ישראל נמשלו לדבורה⁵: מה דבורה, כל מה שמסגלת אינה מסגלת אלא לבעל-הבית – כך ישראל, כל מה שעושין הוא לאביהם שבשמים". לא עבודה על מנת לקבל פרס, בגשמיות או ברוחניות⁶, כי אם כל העבודה צריכה להיות לאביו שבשמים.

להגיע לידי כך שלא יתערבו בעבודה זו "פניות" כל שהן – אפשר על-ידי עבודה בענינים פשוטים דוקא. בשעה שאדם עוסק בענינים נעלים של הבנה והשגה – עלולות להופיע פניות עצמיות, וכדי שהעבודה תהיה נקיה, ללא פניות, צריך להיות הדבר על-ידי עבודה פשוטה בענינים פשוטים דוקא.

כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר: "הפשיטות של אנשים פשוטים מתקשרת עם פשיטות העצמות"⁷, וכך גם בעניננו: פשיטות העבודה בענינים

א. בקשר לפסוק: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" מפרש המגיד ממזריטש¹: "וישב יעקב" – יעקב קבע מושב "בארץ" – בארציות. מדוע עשה זאת? כדי ללקט – "מגורי" (מלשון אוגר קיץ²) – את ניצוצות הקדושה הנמצאים בדברים הגשמיים ולהעלותם אל "אביו" שבשמים.

– אף שה"שיבה" וההתעכבות בארץ מהוה ירידה, אין זו אלא זמנית, ורק על-ידי-כך אפשר להגיע לתוספת ועליה.

וזו הכוונה בהמשך הכתוב: "בארץ כנען". כנען הוא מלשון מסחר, כמו שנאמר: "ולא יהיה כנעני עוד בבית ה"³, והנוהג במסחר הוא, שתחלה משקיעים כספים – כדי להרויח לאחר מכן, ככתוב: "יש מפזר – ונוסף עוד"⁴.

ב. ההוראה מזה:

אין ליהודי לתור אחרי דברים נעלים דוקא, ועבודתו צריכה להיות

בבאר-שבע בבית מדרשו של שם ועבר?

אבל יעקב לא הקשה קושיות, והלך לעשות "עבודתו" בעבודת הבירורים בדרך קבלת-עול. ואף שעשה זאת בקבלת-עול – עשה בחיות ושמחה, כאמור: "וישא יעקב רגליו"¹¹.

ועל-ידי-כך, לא זו בלבד שלא היתה זאת "ירידה" בשבילו, אלא, אדרבה: מטתו שלימה, עם כל הענינים שלקח משם¹².

וזה המובן "בארץ כנען", מלשון מסחר, שכן הרויח בזה, כי "בירר" את כל הניצוצות אצל לבן ועשו, עד כדי כך שעל-ידי "המשכת המקיף" ש"המשיך" על עשו – השיג את ה"וישקהו"¹³ בכל לבו.

ל"כנען" מובן נוסף: מסחר בגשמיות, שכן התעשר בעשירות מופלגה, במדה רבה יותר מבתחלה.

ד. וזו הוראה לכל יהודי, שעל-ידי ה"וישב בארץ מגורי אביו" אז – "בארץ כנען". "יש מפזר ונוסף עוד", על-ידי פיזור וירידה, מרויח פרנסתו ברוחניות ופרנסתו בגשמיות.

עד שמביאים לאחר מכן ל"עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"¹⁴. כי עבודת הבירורים בדרך קבלת-עול וחיות, המגיעות עד לפנימיות הנפש, גורמת ביאת משיח הפרטי אצלו – הוא¹⁵, שזו

פשוטים, מתקשרת בפשיטות העצמות.

וזהי מעלת הקבלת-עול, שבגללה נקראים בני-ישראל בשם "צבאות הוי"⁸ כי ענינו של חייל הוא: קבלת-עול.

– זה פירושו של "וישב יעקב בארץ מגורי אביו": כדי שאדם יגיע ל"אביו", כלומר – לידי כך שכל עבודתו תהיה רק לאביו שבשמים, הרי זה רק באמצעות "ארץ מגורי", עבודה פשוטה, ללא התחכמיות, ואז נעלמות הפניות והוא מתקשר עם אביו.

וזה ההוראה מיעקב אבינו: יעקב עסק בעבודת ה"ברורים", הלך לחרן ועבד בצאן לבן, ועמל קשות, כאמור: "ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדר שנתי מעיני"⁹, ונוסף ליגיעה, היה גם צער הגוף.

והרי מכאן מוכיח אדמו"ר הזקן¹⁰, שאף כי אין לאדם שום זכות על גופו להכותו ולענותו, משום שאין הגוף רכושו של האדם אלא של הקב"ה, הרי "לצורך" (כלומר, בשביל כסף, שמשמעותו ברוחניות היא: עבודת הבירורים) – מותר.

למרות שיעקב יכול היה לטעון: למה עלי ללכת לחרן? נכון, אמנם, כי יעקב ועשו לא יכלו להיות ביחד, אך אם משום כך היה אפשרות לשלוח את עשו מבאר-שבע לחרן ושיעקב ישאר

אם גם עם אחרים: עליו לזכור, לשם השפעה על אחרים, את הכלל "קשוט עצמך, ואחר-כך קשוט אחרים"²⁰.

עליו להיות "יפה תואר ויפה מראה", ואז יהיה מסוגל להשפיע גם על אחרים.

– אין פירוש הדבר, שיש לאדם להמתין ב"טיפול" באחר עד שיגיע הוא עצמו לשיא השלמות. ודאי שלא זו הכוונה, כי למרות מצבו הוא עליו לעסוק גם עם אחרים ואסור לדחות את הדבר.

אך מצד שני עליו לזכור שהוא חייב לטפל גם בעצמו, לתקן את חסרונותיו הוא, ודבר זה – תיקון החסרונות העצמיים – חשוב לא רק לעצמו כי אם גם לשם האחר.

שכן כשיש לאדם מגרעות שאינו עושה לתיקונן – חש בהן השני, ואינו יכול, איפוא, להשפיע עליו במדה הדרושה.

יש, אם כן, להכיר את גודל האחריות לתיקון החסרונות העצמיים, שכן כשאין עוסקין בכך גורמים נזק גם לאחרים.

יש להשקיע מאמצים גדולים להיות "יפה תואר ויפה מראה" שכן המדובר לא ביחיד כי אם ברבים.

ז. ההוראה מן הספור של אשת פוטיפר היא:

גם הכנה לביאת משיח הכללי – "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו"¹⁶.

ה. בפרשת וישב מספרת התורה על יוסף הצדיק, שהיה יפה תואר ויפה מראה, והיה מסלסל בשערו¹⁷, ומשום כך "ותשא אשת אדוניו" גו' עד שניתן במאסר, ואף בהיותו שם – אשר הוא עושה ה' מצליח.

לסיפור זה שני חלקים: (א) ביחס ליוסף, שהיה יפה תואר ויפה מראה. (ב) ביחס לאשת פוטיפר. שני החלקים, ככל עניני התורה, מהוים הוראות נצחיות להתנהגות שלנו בחיי יום-יום.

ו. לגבי יוסף נאמר: "יוסף הוי' לי בן אחר", וכ"ק אדמו"ר ה"צמח-צדק"¹⁸ מפרש שעבודתו של יוסף היתה לעשות את ה"אחר" ל"בן", כלומר – לעשות בעלי תשובה.

ליוסף היה הכח הדרוש לשם כך שכן הוא עצמו היה "יפה תואר ויפה מראה", הוא היה יפה הן במצוות עשה והן במצוות לא-תעשה (כמוסבר במקומות רבים¹⁹ שענינו של "תואר" הוא מצוות עשה, ושל "מראה" – מצוות לא-תעשה), ולפיכך היה באפשרותו להשפיע גם על אחרים, להפוך מ"אחר" – ל"בן".

וזו הוראה לכל אחד, שהרי כל אחד נדרש לעסוק לא עם עצמו בלבד כי

לא בא אלא משום שהיה צורך בתוספת אותיות בתורה, ולפיכך רדף לבן אחרי יעקב, והרי הסיפור נכתב בתורה, כך שע"י כך נוספה פרשה בתורה.

וזו הוראה ביחס לכל ההעלמות וההסתרים לעבודת הוי', האמת היא, כפי שהענין הוא בפנימיותו ובשרשו, שלא זו בלבד שאינו מנגד לקדושה, כי אם, אדרבה, מסייע לקדושה, אלא שמאחר שהדבר עובד דרך "צנור" כזה – מתבטא הוא בפירוש הפוך, אבל בפנימיות יש כאן סיוע ותוספת לקדושה.

וכשהאדם לא יטעה באותה טעות של הגוי, כי אם ידע ש"אין רע יורד מלמעלה"²³, ואין קיימים כלל העלמות והסתרים, כי הענינים הם סיוע לקדושה – הרי לא זו בלבד שההעלם לא יגרום רפיון, אלא, אדרבה, הדבר יוסיף כח וחיווק.

– כאשר יחוש בעובדה זו ויחליט כך החלטה איתנה באמת, ומול האמת בטל הכל, יתבטלו כל ההעלמות וההסתרים, המניעות והעיכובים, משום שמתוך כך שהוא יודע את האמת שיש בכל דבר ניצוץ אלוקי והכל מהוה סיוע לקדושה – משפיע הוא גם על הגוף המעלים לעורר בו ולגלות את הניצוץ שלו, וממילא נראית גם כאן, באופן גלוי, הכוונה האמתית, להביא תוספת בקדושה.

רז"ל מספרים לנו²¹ שאשת פוטיפר לשם שמים נתכוונה. היא חזתה שיצאו ממנה ילדים ליוסף, אך טעתה שכן לא ממנה יצאו כי אם מבתה.

יש להיווכח מכאן שעשוי להיות

דבר שבחיצוניות ובפועל הוא היפוכה הגמור של קדושה, אך בפנימיותו הכוונה היא לשם שמים, לשם הוספה ותועלת לקדושה.

אדמו"ר הזקן מסביר בתניא²² כי בשעה שיהודי עומד ומתפלל ובה בשעה בא אליו גוי ומבלבל אותו – צריך הדבר להשפיע עליו, לא רק לא להתחשב בכך, כי אם גם, אדרבה, להתעורר ביתר שאת לתפלה ביתר כוונה ממעמקי הלב.

לכאורה, בלתי מובן: אם המטרה היא לעורר את היהודי לתפלה ביתר כוונה, מדוע מתבטא הדבר בצורה כזו שגוי יפריע לו בתפלתו, תופעה שהיא הפוכה מכך?

אך פירושם של דברים הוא שהגוי עצמו, בפנימיותו ובשרשו (והרי שרש כל דבר הוא בקדושה), יודע וחש שעליו להוסיף קדושה, אבל מאחר שהדבר עובר בעולמנו באמצעות גוי שהיא היפוכה של קדושה, מתבטא הוא בצורה הפוכה. אך הכוונה הפנימיות היא לסייע ולהוסיף לקדושה.

כפי שאומר המגיד ממעזריטש נ"ע, שכל הענין של רדיפת לבן אחרי יעקב

וישב

מתורגם ללה"ק

כַּאֲשֶׁר חָלַם יוֹסֵף אֶת חֲלוֹמוֹ, מִסֵּפֶר: "וַיִּקְנְאוּ בוֹ אָחָיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר". רַש"י מְפָרֵשׁ אֶת הַמַּלְיָם "שָׁמַר אֶת הַדְּבָר": "הָיָה מִמְתִּין וּמִצָּפָה מְתִי יְבוֹא". כְּלוּמַר יַעֲקֹב הִמְתִּין וְצָפָה לְהִתְגַּשְׁמוֹת חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף. מִשְׁמַעוֹת הַמַּלְיָה 'שָׁמַר' כָּאֵן, לְפִי פְרוּשׁוֹ שֶׁל רַש"י, הֵיא: 'הִמְתִּין'. רַש"י מְבִיא שְׁנֵי פְסוּקִים נוֹסְפִים בָּהֶם לְמַלְיָה 'שָׁמַר' יֵשׁ אוֹתָהּ מִשְׁמַעוֹת. הַדְּגֻמָּא הָרֵאשׁוֹנָה שְׁמַבִּיא רַש"י הֵיא: "שׁוֹמֵר אֲמוּנִים" – עִם יִשְׂרָאֵל מִמְתִּין וּמִצָּפָה לְאֲמוּנָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁיִקִּים אֶת הַבְּטָחָתוֹ לְגֵאֲלָה. הַדְּגֻמָּא הַשְּׁנִיָּה: "לֹא תִשְׁמַר אֶת חֲטָאתִי" – אִיּוֹב טוֹעֵן לְפָנָי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל שְׂאִינוֹ מִמְתִּין וְלֹא מְעַכֵּב אֶת עֲנִישָׁתוֹ עַל חֲטָאָיו.

סִבַּת הַגְּלוּת הֵיא, כִּידוּעַ, הַחֲטָאִים. "מִפְּנֵי חֲטָאִינוֹ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ". אוּלַם הַכּוֹנֵנָה הַפְּנִימִית שֶׁל הַגְּלוּת הֵיא שְׁעַל יְדֵה נִגְיַע לְדִרְגָּה גְבוּהָה יוֹתֵר מִהַדְּרָגָה בַּה הֵיינו קִדְּם. הַמְּצַב הָרוּחָנִי בְּזִמְנֵה הַגֵּאֲלָה הַעֲתִידָה יִהְיֶה גְבוּהָ אִף יוֹתֵר מִן הַמְּצַב הָרוּחָנִי שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנֵה שְׁבִית הַמְּקַדָּשׁ הֵיָה קִיָּם.

אֲמָנָם הַגֵּאֲלָה מְגִיעָה רַק לְאַחַר הַגְּלוּת, אוּלַם כּוֹנֵנַת הַגְּלוּת הֵיא הַגֵּאֲלָה שְׁתָּבוֹא בְּעַקְבוֹתֶיהָ. לָכֵן בְּפְנִימִיּוֹת הָעֲנִיָּן, הַגֵּאֲלָה קוֹדֶמֶת לְגְלוּת. הֵיא הַמְּטָרָה שְׁבַגְלָלָה בָּאָה הַגְּלוּת.

בְּפְסוּק בְּפָרְשֵׁתְנוּ, "וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר", יַעֲקֹב מִמְתִּין וּמִצָּפָה לְהִתְגַּשְׁמוֹת חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף. קִיּוֹם הַחֲלוֹם הוּא כְּדִי לְקִיָּם אֶת הַבְּטָחַת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "כִּי גַר יִהְיֶה וְרָעַךְ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם". קִיּוֹם חֲלוֹמוֹ שֶׁל יוֹסֵף הוּא בְּגְלוּת מְצָרִים שֶׁהֵיא שְׂרֵשׁ כָּל הַגְּלוּיּוֹת.

לכך רומז רש"י בפרושו. אף שהגלות היא פּרעון על החטאים, מביא רש"י את הפסוק "לא תשמר את חטאתי" רק כדגמא שניה. הסבה הראשונה והעקרית לגלות היא הגאולה עצמה. הגלות מתרחשת על-מנת שתבוא הגאולה בעקבותיה. זוהי הדגמא הראשונה שמביא רש"י: "שומר אמונים". הדגמא שמתחסת לגלות כענש על חטאים מופיעה שניה. בפנימיות הענין, הגאולה קודמת לגלות.

תכלית הגלות היא להגיע על-ידה לעלוי שיהיה בעת הגאולה העתידה על-ידי משיח-צדקנו, שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ה, עמ' 183-184)

י"ט פסלו

מורי וחמי הרבי, אמר פעם שאינו רוצה חס ושלום למעט בהערכת הזולת, ברצונו לדבר רק במעלת הדבר שהוא רוצה לדבר. גם כעת מה שרוצים לדבר אין כאן כונה למעט בערכו של אף אחד, הכוונה היא רק לדבר במעלת חסידות חב"ד.

חסידות חב"ד שונה מחסידיות פולין. דרכה של חסידות חב"ד היא שכל יהודי צריך לעמל ולהגיע להבנה ולהשגה אלוקית. לשיטת חב"ד למוד המחקר האלוקי הוא תפקידו וענינו של כל אחד. שיטת חסידות פולין, לעמת זאת, גורסת: "צדיק באמונתו יחיה", וכפי שהסביר הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין: אל תקרי "יחיה" אלא "יחיה". דרכן של חסידיות פולין היא שהצדיק עובד ומתיגע, והוא מחיה את כל האחרים בזכות אמונת הצדיקים שלהם.

כאשר המשיח יבוא המצב יהיה שונה, אז "כלם ידעו אותי". הכל יכירו ויבינו בשכלם את מהות ה'. "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". לכל אחד מישראל תהיה הבנה באלוקות. רק בימינו, לפני הגאולה, יש מקום לשתי

הדרכים, לדרכה של חסידות חב"ד ולדרך של חסידות פולין. לעתיד לבוא תהיה דרך אחת לכל, הכל יעסקו בחב"ד, בהבנה ובהשגה אלוקית.

כשם שבערב שבת נוהגים לטעם ממאכלי השבת, כך עלינו לטעם עתה, בתקופה שלפני הגאולה, ממטעמי הגאולה. כעת, בזמן הגלות, עלינו לעשות "כלי", הכנה למה שיהיה בעתיד. להתנהג בדגמת מה שצפוי לנו בעדן הגאולה. לכן, עתה הזמן ללמוד חסידות בהבנה ובהשגה. עכשו צריך כל אחד להגיע להפכה אלוקית, על ידי למוד חסידות.

בתקופתנו למוד חסידות חב"ד, הנהגותיה ודרכיה הוא הכרח, על-מנת שנוכל ללמוד תורה ולקיים את המצוות. בדור האחרון ראינו במוחש שיהודים שחיו במדינות בהן עמדו לפנייהם נסיונות קשים בקיום המצוות, רק אלו שלמדו חסידות והלכו בדרכיה הצליחו לשרוד, רק הם עמדו בנסיונות ונותרו שלמים באמונתם ובמעשיהם.

כל מי שעדיין לא קבע לעצמו עתים ללמוד חסידות – יעשה זאת מעתה ואילך, ומי שכבר יש לו קביעות עתים ללמוד חסידות – יוסיף עליה עוד ועוד. זוהי ההכנה לקראת הגאולה הקרובה, "ומלאה הארץ דעה את ה', כמים לים מכסים".

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 475)

בשפה כה ברורה החזרה קלה!

חדש של נסים

אַרְע לָכֶם פְּעַם שְׁאַבְדַתֶּם מִשְׁהוּ? דַּבֵּר שְׁמַמֵּשׁ קְרוֹב הִיָּה לְלַבְכֶם וְנִלְקַח מִכֶּם כָּלֵא הִיָּה? אִם אַיֵּן חוֹיֵתֶם מִקְרָה שְׁכָזָה, אַתֶּם וְדַאי מוֹדְעִים לְצַעַר וְלַעֲגָמַת הַנֶּפֶשׁ שְׁזָה מִבֵּיא בְּעַקְבוֹתָיו. בְּדָרָה כָּלֵל דַּבֵּר שְׁנִלְקַח מִמֶּנִּי וְשִׁחְשׁוּב לִי וְאַיֵּנּוּ - מִהוּהוּ אַכְזָבָה וְעַצְבוֹת וּבִטָח שְׁלֵא שְׁמַחָה. אֲבָל לֹא רַק כְּשִׁנְלִקַח מִשְׁהוּ, לְפַעְמִים גַּם הַחֲמָצָה מִדַּבֵּר שִׁיכְלֵנוּ לְהַשִּׁיג, מִהוּהוּ אַכְזָבָה גְּדוֹלָה; הִרִי הִיֵּינוּ כָּל כֶּף קְרוֹבִים, אִיךָ שְׁזָה לֹא אֲצִילֵנוּ?!

הַתְּמִיּהָ:

לְכַאוֹרָה, עַל פִּי הַסֵּבֵר הַמְּגִיד מִמְּעַזְרִיטָשׁ לְפִסּוּק הַרְּאִשׁוֹן בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעָה, יוֹצֵא שְׁכָף בְּדִיוֹק הַתְּנַהֵג יַעֲקֹב אָבִינוּ: בְּמִקּוֹם לְקַצֵּר לְעַצְמוֹ רוּחִים וְלִהְרוֹיחַ עוֹד וְעוֹד, הַתְּעַסֵּק בְּדַבְרִים פְּשׁוּטִים וְדָלִים שְׁלֵא נִרְאָה מִבֵּיאִים בְּכַנְפֵיהֶם בְּשׁוֹרָה גְּדוֹלָה.

"וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ", מְסַבֵּיר הַמְּגִיד, הַכּוֹנֵה שִׁיעֲקֹב קָבַע אֶת מוֹשְׁבּוֹ בְּעַנְיָנִים "אֶרְצִיִּים" וְחִמְרִיִּים. וּמִדּוּעַ עָשָׂה זֹאת? בְּכַדִּי לְלַקֵּט, לְאָגֵר - "מְגוֹרִי", לְאָבִינוּ, לְהַעֲלוֹת אֶת נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הַחֲבוּיִים בְּדַבְרִים הַגְּשָׁמִיִּים.

לְמָה עָשָׂה זֹאת יַעֲקֹב? הִרִי יְשִׁיבָה בְּאֶרֶץ הַגְּשָׁמִיּוֹת וְהַחֲמִרִית הַנָּה יְרִידָה גְּדוֹלָה? לֹא הִיָּה לוֹ עֵדִיף לְהַתְּעַסֵּק בְּעַנְיָנִים חֲשׁוּבִים יוֹתֵר וְנַעֲלִים? מִדּוּעַ הוּא בְּזָבַז עַל זֶה אֶת זְמָנוֹ?

הַתְּשׁוּבָה:

וְהַסֵּבֵר פְּשׁוּט. לְעֵתִים, הוֹתוֹר וְהַהֲקַרְבָּה - הֵם הַמְּנוּף לְהַצְלָחָה גְּדוֹלָה. תְּלוּי בְּמָה מְדַבֵּר. לְפַעְמִים כְּדִי לְהַרְוִיחַ טוֹב, זְקוּקִים רִאשִׁית לְהַשְׁקִיעַ אֶת כָּל הַכֶּסֶף בְּרִכִּישַׁת הַסַּחֲרָה וְטַפּוּחָה. הַרְוִיחִים יִגְיעוּ בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם, אִם יְהִיוּ, בְּעוֹד כְּמָה חֲדָשִׁים, וְעַד אִזּוֹ רַק עִם "נְזָקִים" בְּמִרְכָּאוֹת אֲנִי יוֹצֵאִים, אִךְ לְאִמְתּוֹ שֶׁל דַּבֵּר לֹא מְדַבֵּר בְּנֵזֶק כִּי אִם בְּרוּחַ גְּדוֹל שְׁמִיגִיעַ בְּעַקְבוֹת הַהֲשָׁקָעָה.

הַמְּטָרָה הַעֲקָרִית שְׁלָנוּ הִנֵּה לְמִלָּא אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקַּב"ה בְּעוֹלָם, לְעַשׂוֹת אֶת שְׁדוּרְשׁ מְאֵתָנוּ לְלֹא פְּנִיּוֹת וְחֲשׁוּבִים אִישִׁיִּים. כֶּף אָמַר לָנוּ הַשֵּׁם, כֶּף צָרִיף לְבַצֵּעַ. בְּלִי לְשֹׂאֵל לְמָה, מָה, כְּמָה וְאִיךָ. וְהַתְּנַהֲגוֹת שְׁכִזּוּ, סְלוּלָה הִיא בְּדָרָךְ כָּלֵל כְּאֲשֶׁר עוֹסְקִים בְּעַנְיָנִים פְּשׁוּטִים. מִשְׁהוּ בְּלִי הַרְבֵּה רַעַשׁ וְצִלְצוּלִים, מִשְׁהוּ שְׁבִטוּחַ לֹא נִכְנָסִים בּוֹ אֶת הָאֵגוֹ הָאִישִׁי שְׁלָנוּ, שְׁהִרִי לֹא יִכְתְּבוּ עַל מַעֲשֵׂה פְּשׁוּט שְׁלָנוּ בְּעֵתוֹנִים. כְּלוּ יְהִיָּה קִדְשׁ לְהַשֵּׁם.

מִמְּבִט חִיצוֹנִי נִרְאִית עֲבוּדָה "פְּשׁוּטָה", אוֹלָם גְּדוֹלָה וְנַפְלָאָה הִיא עַד לְמֵאוֹד.

הוא ממש אמן בזה, הוא למד להיות שוקליטיר ויודע להכין את כל סוגי השוקולד. הוא אפלו מציר בשוקולד... הוא לא יפסס סדנה כזאת אם הוא נמצא בסביבה" אמר בבטחון. "ואוו" רק המחשבה על כך מלאה את פיו של שמוליק בטעם מתוק, "אבל... מה הקשר בין התועדות י"ט כסלו לשוקולד?" שאל ביאוש. "נמצא את הקשר..." השיב חיים בנחרצות.

"קדימה, אני רק אדבר עם אבא שלך שמוליק לקבל אשור סופי ואני הולך לעצב מודעות..." תוף שעה קלה התנוססו ברחובות פרומוסקה מודעות על מאירות עינים שבשרו על התועדות מיוחדת עם אמן

שוקולד מיוחד...
רק נשאר להתפלל ולראות... האם הוא יגיע בסוף??

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"זהו, מודעה אחרונה" התנשף יואב ומתח את ידיו במאמץ, "אני מקנה שהיא באמת יגיע..." הם שעה ארפה מסתובבים ברחבי העיר ותולים מודעות שמזמינים את היהודים המקומיים והמטיילים הרבים שבפרומוסקה להתועדות י"ט כסלו חגיגית ומיוחדת.

שמוליק הוא זה שהציע את הרעיון, כשהתיאשו כבר מלחשב איך הם מוצאים את דוד של יואב. זה כמו לחפש מחט בערמת שחת, אין להם אפלו קצה חוט לדעת איפה הוא נמצא. "כל שנה ביי"ט כסלו מארגנים פה התועדות גדולה ומשקעת מאוד שמגיעים אליה הרבה אנשים. אולי השנה נפרסם במודעות איזה משהו

מסים שימשה את דוד שלך, כמו שאתה מכיר אותו, להגיע להתועדות, וככה נוכל לראות אם זה באמת הוא ולנסות לדבר אתו ולהבין מה הספור שלו..."

חיים ויואב התלהבו מהרעיון. עכשו נשאר רק למצא מה ימשה אותו להגיע...

חיים שלף חפיסת שוקולד מכיסו, שיעזר להם לחשב, "מישהו רוצה?" הציע, "אני רוצה, אבל קדם אברך על העוגיה.." אמר שמוליק.

"שוקולד" קפץ פתאום יואב בהתלהבות. מה?? הם לא הבינו. "דוד שלי מאוווד אוהב שוקולד."

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

אם יש לפנינו מינים שונים ממספר ברכות, מברך לפי סדר החשיבות של מג"ע א"ש

נושא / נושא

עצור לרגע! שאלה עצמית נוקבת

חדשים? אמת, ישנה הנקדה היהודית שמתגלית, נכון, אבל מה גורם לה להתגלות פתאום באמצע יום בהיר?

ועוד משהו קטן שנרצה להבין. האם גם אנחנו, חילי צבאות השם שגדלנו כחלק מקהלת אנ"ש, שזכינו להמנות על לגיונו של מלך ולשמש כשליחיו להפצת היהדות - האם גם לנו יש רגעים כאלה של שנוי? הרי אנחנו לא צריכים בית כלא או צרה גדולה בשביל להתנהג כמו יהודי טוב. מה בעצם מעורר אותנו? מה יגרם לנו לערוך חשיבה מחדש על הכל, איפה אפשר להשתפר והיכן נתן לעשות יותר טוב?

מפגש בבית האסורים

בעת שבתו של אדמו"ר הזקן בתא המאסר בפטרבורג, נכנס אל תא המאסר שלו אחד מהאנשים הבכירים ביותר ברוסיה, בכדי לתהות על קנקנו של האזרח הנכבד שיושב כאן כפי שנודע להם, לדבר עמו בענייני חכמה, וכמובן לחקר אותו. אולם לא רצה אותו בכיר רוסי לגלות את זהותו בפני אדמו"ר הזקן, ועל כן לבש בגדים שונים ופשוטים ונכנס אל התא כשאיש אינו מזהה מי נצב כאן.

אותו בכיר רוסי בקיא גדול היה בתנ"ך ובפסוקי התורה, ומיד הפנה שאלה אל אדמו"ר הזקן מחמש בראשית. "לאחר חטא עץ הדעת, כאשר גלה אדם הראשון לפתע שהוא ערום והתחבא מבושה, חפש אותו הקב"ה ושאלו "איפה", היכן

התרגשות עצומה פעמה בלבות החסידים ככל השגרה סוחפת את כלם. יום רוזף יום והחיים ממשיכים כסדרם אצל מי יותר ואצל מי פחות, הסדר יום בדרך כלל קבוע ומסדר היטב, הכל מתכנן והכל ידוע, אין רגע דל. קמים בבקר בצורה קבועה, ממשיכים לחידר, לשעורים ולהפסקות עם חברים, לשעורי הבית ולמשחקים בסוף היום וחוזר חלילה.

אבל בדרך כלל מגיע לעתים רגע אחד קטן שעוצר את הכל ונותן את אותותיו לתקופה ארפה. איזה מארע מכוון ובלתי שגירתי שנוגע עמק עמק בנפש ומשנה את כל התפיסה. בדרך כלל אפשר לראות זאת אצל יהודים רחוקים מחיי תורה ומצוות שבמהלך היום יום אינם מעניינים אפילו לשמוע מעניינים של יהדות ואמונה בהשם, אולם כאשר אחד מקרוביהם נפטר. אופס, פתאום כאן מתחיל השנוי ולאט לאט נתן לראות אותו מגיע יותר ויותר לבית חב"ד.

אפשר כמובן לראות זאת כשאדם נמצא בצרה ומצוקה, לבד לבד בלי שאף אחד יכול לעזר, והפלאפון כבוי... פתאום הוא נזכר שיש הקב"ה בעולם. לפתע תפלה חרישית יוצאת מבין שפתותיו. מה? הוא? הרי מעולם הוא לא האמין בכלום ולא מוכן היה לשמוע... אבל כן, הגיע הרגע והנקדה צפה ועלתה.

אז מה קורה בעצם אז לאותו יהודי, שגורם לו לזנוח את כל תפיסת עולמו ואת כל ארח חיי ונהגות עולמו כפי שהיתה עד עכשו, ולפתח כעת בחיים

הגשמי.

שאלה עצמית נוקבת

השבוע מציגים אנו את יום י"ט בכסלו, ראש השנה לחסידות והיום שבו יצא אדמו"ר הזקן מבית המאסר, והתבטל הקטרוג שהיה בשמים כנגד הפצת תורת החסידות.

ישנם הרבה מסרים ועניינים רבים הנתנים ללמידה מהיום הגדול הזה, אולם לפחות במסגרת זו נתמקד במסר הזה של אדמו"ר הזקן לאותו בכיר רוסי:

עלינו לזכר שהקב"ה תובע מאתנו: "איכה" היכן אנחנו נמצאים. הרבי תובע מאתנו: "איכה?" אתה, שליח צעיר, היכן אתה נמצא? האם בצעת את כל אשר דרשו ממך? האם הפקת מעצמך את המיטב או שאתה מעדיף לפעמים לנוח ולהותיר את העבודה למישהו אחר.

שנוי גדול בחיים וקבלת החלטה טובה ותקיפה שתשנה את סדר יומנו, לא חייבת להתקבל דוקא כאשר יש צרה או כמו אותם אלה הרחוקים מתורה ומצוות שזקוקים לסבה להתבוננות וחשיבה מהי האמת בחיים. מי"ט כסלו ננצר את המסר לזכר בכל עת "היכן אנחנו אוהזים בענייני תורה ומצוות".

"מעשה אחד, דבור אחד או אפלו מחשבה אחת", צטט הרבי אין ספר פעמים את לשונו של הרמב"ם, "יכול להכריע עצמו והעולם כלו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה". אין לה משג מה, אבל אפלו המעשה הכי קטן שתעשה יכול להביא את משיח.

אתה נמצא", צטט אותו בכיר מן התורה והראה בקיאות. "דבר אחד רק לא הבנתי", האם הקדוש ברוך הוא, כל יכול שמאום אינו נסתר מפניו, אינו יודע היכן נמצא אדם הראשון שצריך הוא לקרא לו ולחפשו בשאלות?"

אדמו"ר הזקן מיד השיב בפני הבכיר את פרושו של רש"י על הפסוק. "הקדוש ברוך הוא ודאי ידע היכן נמצא אדם הראשון, סבת השאלה "איכה" הייתה רק דרך "נימוסית" כביכול לפתח אתו בשיחה..."

הבכיר חייך מלוא פיו. "את פרושו של רש"י לפסוק מפיר אני גם מפיר, רצוני לשמע מה יש לכם לומר על כך, מהו החדוש שלכם לשאלה זו".

דממה השתררה ואז השיב אדמו"ר הזקן. "את השאלה הזו, "איכה?", מפנה הקדוש ברוך לכל אדם ואדם בעולם ושואל אותו, "היכן אתה נמצא?!" הרי אתה חי בעולם כך וכך שנה, וכאן נקב אדמו"ר הזקן בגילו המדיק של אותו בכיר רוסי... "האם פעלת את שנדרש ממך, היכן אתה..."

לימים ספר אדמו"ר הר"צ בזכרונותיו, כי בעת שבת אדמו"ר הזקן בבית המאסר היה בהתרוםמות הרוח ובשמחה גדולה על כך שזכה להפיץ את תורת החסידות מתוך מסירות נפש ומבלי להתפעל, וכמעט שהגיע עקב כך למצב של 'כלות הנפש'. ודוקא שאלה זו של אותו בכיר הרגיעה את אדמו"ר הזקן כיון שנזכר ב"איכה" שעליו למלא את רצונו ותפקידו כאן בעולם הזה

על אור השאלה

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

